

Περί του Αγίου Πνεύματος

/ Γνώμες

- **Αρχιμανδρίτου Κωνσταντίνου Χαραλαμποπούλου, Πρωτοσυγκέλλου της Ιεράς Μητροπόλεως Κηφισίας, Αμαρουσίου, Ωρωπού και Μαραθώνος**

Τό Πανάγιον Πνεῦμα, τό ἐκπορευόμενον «ἀϊδίως» ὑπό τοῦ Πατρός, ὁ τῶν ἀγαθῶν χορηγός τῶν πάντων, ὀνομάζεται «Πνεῦμα Θεοῦ» καί «Πνεῦμα τῆς ἀληθείας» καί «Πνεῦμα εὐθές», «Πνεῦμα ἡγεμονικόν». Δέν ἀποστέλλεται. Ἐκπορεύεται.

Διά τῆς ἀποστολῆς τό Ἅγιον Πνεῦμα συνεργάζεται ὁμοῦ μετά τῶν δύο προσώπων τῆς Ἀγίας Τριάδος χωρίς νά καθίσταται κατώτερο αὐτῶν πράγμα πού θά συνέβαινε, ἂν ἐξεπορεύετο καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ. Αὐτό θά κατέστρεφε τήν κοινωνία ἀγάπης μεταξύ τῶν προσώπων.

Πνεῦμα Ἅγιον εἶναι ἡ κύρια καί ἡ σώζουσα ὀνομασία του, ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται διά κάθε τί, καθ' ὀλοκληρίαν ἄσώματον καί καθαρῶς ἅυλον καί ἀμερές. Διά τοῦτο ὁ Κύριος εἰς τήν συνομιλίαν του μετά τῆς Σαμαρείτιδος εἰς τό φρέαρ τοῦ Ἰακώβ τῆς διδάσκει ὅτι τό ἄσώματον δέν περιορίζεται καί πρὸς τοῦτον «ὁ Θεός εἶναι Πνεῦμα».

Τό Ἅγιον Πνεῦμα τελειοποιεῖ ἀλλά καί χορηγεῖ τό ἴδιον ζωήν. Ἐξ ἀρχῆς εἶναι πλήρες. Δέν αὐξάνεται μέ προσθήκας. Θεμελιώνεται εἰς τόν ἴδιον τόν ἑαυτόν του καί εὐρίσκεται παντοῦ. Εἶναι ἡ αἰτία τοῦ ἁγιασμοῦ, τό νοητόν φῶς, ἀπλησίαστον ὡς πρός τήν φύσιν καί κατανοητόν μόνον λόγω τῆς ἀγαθότητος. Γεμίζει τά πάντα διά τῆς δυνάμεώς του, ἐκχέει τήν ἐνέργειάν του, διαφοροποιῶντας τήν ἀναλόγως πρός τήν πίστιν κάθε ἀνθρώπου.

Εἶναι ἀπλοῦν ὡς πρός τήν οὐσίαν, ποικίλον ὅμως πρός τάς ἐνεργείας. Μεριζέται καί μετέχεται καθ' ὁλοκληρίαν. Ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ δέν οἰκειοῦται τό Πνεῦμα. Πρέπει νά καθαρισθῇ ἀπό τήν αἰσχύρην καί τήν κακίαν καί νά ἐπανέλθῃ εἰς τήν φυσικὴν ὠραιότητα. Μόνον ἔτσι ἡμπορεῖ νά πλησιασθῇ ὁ Παράκλητος.

Ὡς ἥλιος, ἀφοῦ παραλάβῃ καθαρισμένους ὀφθαλμούς, θά σοῦ ἐπιδείξῃ τήν εἰκόνα τοῦ ὁράτου. Μακάριον τό θέαμα τῆς εἰκόνης νά ἴδῃς τό ἀνέκφραστον κάλλος τοῦ πρωτοτύπου. Ἡ ἐπίκλησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ὁ φωτισμός του εἶναι ἡ ἀπαραίτητη προϋπόθεσις γιά τήν αὐθεντικότητα τῆς ὁμολογίας, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι Κύριος καί Θεός «καί οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν Κύριον Ἰησοῦν εἰ μὴ ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ» (Α΄ Κορ.12, 3).

Ἡ ὁδὸς τῆς θεογνωσίας ξεκινᾷ ἀπὸ τό ἕνα Πνεῦμα, διέρχεται ἀπὸ τόν ἕνα Υἱόν καί καταλήγει εἰς τόν ἕνα Πατέρα. Καί ἀντιστρόφως, ἡ ἀγαθὴ φύσις καί ὁ κατὰ φύσιν ἁγιασμός καί τό βασιλικὸ ἀξίωμα ξεκινοῦν ἐκ τοῦ Πατρός, διέρχονται διὰ τοῦ Μονογενοῦς καί καταλήγουν εἰς τό Πνεῦμα. Οἱ ὑποστάσεις ὁμολογοῦνται καί τό εὐσεβὲς δόγμα τῆς μοναρχίας δέν κατακρημνίζεται.

Ἡ πρώτη ἐπαφὴ τοῦ χριστιανοῦ μετὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι διὰ τοῦ μυστηρίου τοῦ χρίσματος μετὰ τήν βάπτισιν. Καθ' ὅλην, ὅμως, τήν διάρκειαν τῆς ἐπιγείου ζωῆς μας, χρειαζόμεθα ἀναβάπτισιν.

Πῶς θά κατορθωθῇ αὐτό; Ὅταν ρίψωμε τόν χιτῶνα τῆς ἁμαρτίας ἀπὸ τήν ψυχὴν μας καί ζητήσωμε ἀπὸ τόν Κύριόν μας «τήν σκηνώσιν τοῦ Πνεύματος ἐντός τῆς ὑπάρξεώς μας καί τόν καθαρισμόν τῆς καρδίας μας «ἀπὸ πάσης κηλίδος». Αὕτῃ τήν ἀναζωπύρωση ἅς φροντίσωμε νά ἐπιτύχωμε. (Μεγάλου Βασιλείου, «Πρὸς τόν Ἀμφιλόχιον Ἐπίσκοπον Ἰκονίου»).